

ஆத்மஜோத

மே வாஸ்வானி மாழுனி அவர்கள்

ஓர் ஆத்மீக
மாத வெளியீடு.

எல்லா உலகிற்கும்
இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும்
இறைவன் ஆஸயமே.

- சுத்தாணந்தர்

ஜூதி 18 | விக்வாவச ஞ பங்குனி மீ 1 ட [14-3-66] | கடர் 5

பொருளாடக்கம்

விபுலாணந்தரின் தனிப்பாடல்கள்	129
கபீர் அருள் வாக்கு	130
நவபாரதத்தின் ஆண்மீக ஒளிவிளக்கு	131
புழுதிக் கோயில்	136
தேவரும் சிறுவரும்	137
உண்மை உணர்ந்தாள்	143
அகத்தியஞரும் அருந்தமிழ்நாடும்	146
துளசிதாசரும் அக்பர் பாதுஷாஹும்	151
கங்கா தேவி	154
சமய வேந்தன்	159

ஆத்மஜோதி சந்தா விபரம்

~~~~~

ஆயுள் சந்தா:- 100.00 — வருடச் சந்தா:- 3.00
தனிப்பிரதி சதம்:- 30.

கெளரவ ஆசிரியர்	பதிப்பாசிரியர்
திரு. க. இராமச்சந்திரா	திரு. நா. முத்தையா
“ஆத்மஜோதி நிலையம்” நாவலப்பிட்டி.. (சிலோன்)	
போன்ற:- 353.	

அருட்கவி விபுலானந்த அடிகளார்

இயற்றிய தனிப்பாடல்கள்

(கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள்கள்)

வினாயகர் வணக்கம்

ஒருமொழியால் உலகனைத்தும்
 உருப்படுமென் றருஞ்சுருதி
 உரைத்த வாற்றுல்
 வருமொழியா கமக்கலையாய்ப்
 பொருட்டுணிவாய் யாவுமாய்
 வயங்கா நின்ற
 திருமொழியைச் சித்திபுத்தி
 திகழ்மொழியை அனவரதஞ்
 சிந்தித் தேத்தும்
 பெருமொழியைக் குருமொழியைப்
 பிறைழுடித்தோன் பெறுமொழியைப்
 பேணி வாழ்வாம்.

1.

மட்டு வார்குழல் மங்கையொர் பங்களைக்
கட்டு வார்மனக் கட்டறுப்பார்களே.

2.

தந்தி மாழுகன் ரூளினை பிறைஞ்சுதும்
சந்தமார் தடவரை முனியருள்
செந்தமிழ் முன்றும் தெளிதற் பொருட்டே.

4.

திருமங்கை கேள்வற்கும் தேவரிறைக்குங்
க்ஞமங்கை கூட்டுவிக்குங் கர்த்தன்-வரைமங்கை
பாலனே ரம்பன் பத்துணியாற் செந்தமிழ்ப்பா
மாலை யுரைப்பேன் மகிழ்ந்து.

4.

தொழுவார்க் கருள்செய்யுந் தும்பி முகனே
மழுவார்க்குங் கையர் மகனே-வழுவார்க்கும்
என்கவியை யேற்றுய் எனையடிமை கொள்ளுவாய்
இன்ப மருள்வா யினி

5.

கபீர் அருள் வாக்கு

சற்குணக் கடவுளுக்குச் சேவைசெய்; குணமற்ற நிர்க்குணக் கடவுளை ஞானத்தின்மூலம் அறிந்து கொள். சற்குண நிர்க்குணத்துக்கு அப்பாலுள்ள அதன்பால்தான் நம்தியானம். குணங்கடந்த அப்பொருளையே நாம் கருதி அமர்கிறோம்.

ஆண்டவனால்தான் எல்லாம் நடக்கிறது. மனிதனால் ஒன்றும் இல்லை. அவர் கடுகிலிருந்து மலையை ஆக்குவார். மலையைக் கடுகாகவும் ஆக்குவார். பாயும் வெள்ளத்தைநில மாக்குவான். மீண்டும் நிலத்தைப் பாயும் வெள்ளமாக்குவான். ஆண்டவன் கை எங்கும் நீண்டிருக்கிறது. அவன் விரும்புகிறபடி எல்லாம் நடக்கிறது.

ஆண்டவனைப்போல் ஆற்றலுள்ளவன், பெருமையடையவன், ஆழ்ந்த கம்பீரம் கொண்டவன் ஒருவனும் கிடையாது. கெட்ட குணத்தைவிட்டு நல்ல குணத்தைக் கொண்டால், ஒருகணத்தில் கரையேற்றி விடுவான். எதையெல்லாம் செய்தாயோ அதையெல்லாம் நீயே செய்தாய். நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை. நான்தான் செய்தேன் என்று எங்காவது சொன்னால் அப்பொழுது நீதான் என் உள்ளிருந்தாய்.

சகவரன் எவனைக் காக்கிறானே அவனை ஒருவரும் அழிக்கமுடியாது. உலகமே எதிரியானாலும் அவன் மயிர்நுனியைக் கூட வளைக்க முடியாது. எள்ளளவும் தீங்கிழைக்க முடியாது என் ஆண்டவன் தனிவணிகன். மிக எளிதாக வியாபாரஞ் செய்கிறன், தராசுக்கோல் இல்லாமல் உலகத்தையே நிறுத்து விடுகின்றன. உலகத்தினர் செய்கைகளின்தரத்தை அறிந்து கொள்கிறான்.

நவபாரதத்தின் ஆன்மீக ஓளிவிளக்கு

வாஸ்வானி மாழுனியின்
வாழ்க்கையும் போதனைகளும்

(ஆசிரியர்)

பா

ரதத்திலுள்ள பூனைவைச் சேர்ந்த சாது வாஸ்வானி இந்தநலீன யுகத்தின் வழிகாட்டிகளில் ஒருவராகும். அவர் ஒரு ஆன்மீக முன்னேடியாக மட்டுமல்ல, ஒரு ஆன்மீக ஓளிவிளக்காகவும் திகழ்ந்தார். அவரது நெருங்கிய சகாக்கள் அனைவரும் அவரை ‘தாதாஜி’ என அன்புடன் அழைத்தனர். ‘தாதாஜி’ என்றால் முத்த சகோதரர் என்பது அர்த்தம்.

1879ம்- ஆண்டு நவம்பர் 25ந் திகதி சிந்து வைஹதரா பாத்தில் ஜனித்த இம்மகான் கடந்த ஆண்டுடன் 86 வருட பூவுலக வாழ்க்கையை முடித்தார். சுமார் அரை நூற்றுண்டு காலம் இம்மாழுனியின் ஆன்மீக இலட்சியத்தாலும் போதனைகளாலும் நன்மையடையும் பாக்கியம் பெற்ற நம்மோருக்கு அவரது ஜனன தினம் விசேஷ முக்கியத்துவம் பெற்றதாய் விளங்கி வந்துள்ளது.

உலகத்திலேயே மிகப் பழமை வாய்ந்த மொஹன்சதாரே நாகரிகத்தின் வரலாற்றுடன் ஆரம்பமாகும் புராதன சிந்துவின் புகழ் இம் மாபெருங் கவிஞரும், தத்துவதரி சியும், கல்விமானும், அநுபூதியுமான வஸ்வானி முனியின் பிறப்பினால் மேலும் மகிழை பெற்றுள்ளது. எல்லோரும் அவரை ‘தாதாஜி’ என அழைப்பார்கள். ஆனால் அவரோதம்மை ‘ஒரு மெய்ஞ்ஞானம் தேடி அலைபவர்’ என அழைப்பதையே விரும்புவார். அவரது இலட்சிய புருஷரான பிரான்சில் (அஸ்லி) புனிதவாளர்போன்று மனிதர்கள், விலங்குகள் பட்சிகள் சகலதற்குமே அவர் உண்மையில் ஒரு சகோதரர்தான்.

தாதாஜியின் எழுத்தோவியங்கள் மூலம் சிந்தி இலக்கி யத்தின் ‘பஞ்ச இரத்தினங்கள்’ பற்றி நாம் அறிய முடிகிறது. ஆனால் அவரோ இரத்தினங்களில் மகிழ்வையிக்க இரத்தினமாய் மிளிர்ந்து உலகத்தின் நான்கு திசைகளிலும் ஆனமீக ஒளிச்சுடறைப்பரப்பி நின்றார். இந்தியக் குடியரசின் முதலாவது ஜனதிபதி டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்தின் வார்த்தைகளில் சொல்லப் போன்ற இந்தியாவின் அநந்தமான ஆனமீக கலாச்சாரத்தின் சின்னமாகத் தீக்கும் “அவரது வாழ்க்கை நம் அனைவர்க்கும் உதவேகம் அளிக் கூரு ஊற்றுக்கும், ஆனமீக ஞானம் பயன்கருதா சேவை, ஆகியவற்றின் ஒரு வீர வரலாறுக்கும் விளங்குகிறது”.

சமார் 50 வருடங்களுக்கு, முன்பு எமது கல் ஹாரி வாழ்க்கைக் காலத்தில், சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற மூன்று இந்தியர்கள்மட்டும் வாழ்ந்து வந்தனர். விஞ்ஞானி சேர், ஜெகதீஸ் சந்திரபோஸ், கவியரசர் தாகூர், சாது வஸ்வாணி போன்றவரே இம் மூவரு மாவர். இது காந்தியடிகளின் காலத்திற்கு முற்பட்டது. தாவர ஆராய்ச்சிகள் காரணமாகவும், ‘கிளைஸ்லோகிராப்’ எனப்படும் ஒரு இயந்திரகருவியைக் கண்டு பிடித்ததாலும், சேர். சந்திரபோஸ் உலகப் புகழ் பெற்று விளங்கினார். 1913ம் ஆண்டு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு பெற்றதன் மூலம் கவியரசர் தாகூருக்கு சர்வதேசப் புகழ் கிட்டியது. 1910ம் ஆண்டு பெர்லினில் நடைபெற்ற உலக மத காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் பங்கு பற்றியதன் மூலம் தாதாஜி ஐரோப்பாவுக்கு ஓர் இந்திய ஆனமீக தூதராகக் கருதப்பட்டதுடன் கிழக்கின் தத்துவதரி சனங்களை மேற்கத்தையோருக்கு எடுத்து விளக்கும் ஒரு மதவல்லுனராகவும் மதிக்கப் பட்டார்.

தாதாஜியைப் போன்று வறுமையை நேசித்துள்ளிமைக்கு இருப்பிடமாய் தெய்வீக ஆணைக்குப் பரிபூரணமாய் தம் மை அர்ப்பணித்துள்ள ஒருவரை இந்நவீன யுகத்தில் நாம் காண்பது அரிது. சகலத்தையும்விட அவரது தாழ்மையை விவரிக்கச் சொற்களில்லை. ‘நீங்கள் தாழ்த்த ப்பட்ட சமயத்தில் தாழ்மையாக இருப்பது பெரிய காரியமல்ல; ஆனால் நீங்கள் உயர்த்தப்படும் சமயம் தாழ்மையாக இருப்பதுதான் பெரியசாதனை’ என்று பிரபல பிரஞ்சு மத அறி ஞர் சென். பர்னாட் கூறிய வாக்கியத்தின் உண்மைக்கு தாதாஜியின் வாழ்க்கை ஒரு எடுத்துக் காட்டு.

எம். ஏ. பார்ட்சையில் கித்தி பெற்றதும் கல்வித்துறையில் அவர் முக்கிய பதவிகளை வகித்து வந்தார். அவர் விரும்பியிருந்தால் இன்னுஞ் சிறந்த பெரிய பதவிகளை வகித்திருக்கலாம். ஆனால் அவரோ தெய்வீக அன்புக்கு தமது வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கவும், தியாகத்திற்கும் சேவைக்கும் இருப்பிடமாய் திகழவும், தமக்குக் கிட்டிய சந்தர்ப்பங்களை உதறித் தள்ளி சகலத்தையும் துறந்தார். ஒரு சர்வகலாசாலையின் பேராசிரியராகவோ அல்லது ஒரு கல்லூரியின் அதிபராகவோ அவரைப் பதவி ஏற்குமாறு பணித்து வந்த நண்பர்களுக்கு ‘வாழ்க்கை அருளப் பட்டது செல்வத்தைச் சேர்க்கவல்ல’ என்று அவர் அடிக்கடி கூறிவருவார். இளம் பராயத்திலேயே அதாவது, நாற்பது வயதிற்கு முன்னராகவே இந்தியாவுக்குத் தொண்டனகவும் இந்திய ரிஷிகளுக்குத் தன்னைச் சீடனைகவும் தம்மை அர்ப்பணிக்க அவர் தீர்மானித்தார். அவர் இந்தியா அடங்கி இரும் யாத்திரை செய்து உணர்ச்சி ததும்பும் சொற்பொழி வகை நிகழ்த்தி வந்ததுடன் பாரதமாதாவுக்கு வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்குமாறு இளைஞர்களை வேண்டி வந்தார்.

அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து இந்தியாவை விடுவிக்க காந்திமகான் ஒத்துழையா இயக்கத்தை ஆரம்பித்த சமயம், தாதாஜி இச்சதந்திர இயக்கத்திற்கு பேச்சு மூலமும், எழுத்து மூலமும் தமது ஆதரவை நல்கினார். அவர் ஒரு தடவை கைது செய்யப்பட்டு சிறைக்கும் அனுப்பப் பட்டார். ஆயினும் நான்கு நாட்களின் பின்னர் கராச்சி அரசாங்கம் அவரை விடுதலை செய்தது. அவர் சிறை வாசம் அனுபவித்து வந்த சமயம் திருடர்களையும் கொலைகாரர் களையும், பாவிகளையும் அவர் சந்தித்தாராயினும் அவர்களிடம் கடவுளின் தரிசனத்தைக் கண்டார்.

‘சிறை டயரி’ யில் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கும் அவரது அனுபவங்களும், சிந்தனைகளும் உள்ளத்தைத் தொடுவன வாக இருக்கின்றன. முதல் வசனத்தில் அவர் குறிப்பிடுகின்றார்:- ‘சிறை ஒரு அரிய கொடை; இங்கு தங்கியிருந்தால், உங்களை சூழவும், உங்களுக்குள்ளும் இறைவளைக்கண்டு பரவச நிலையிலிருக்கலாம்.’ பின்பு கூறுகிறார்:- ‘கடவுளின் அன்புக்கும் தாட்சணியத்திற்கும் ஒரு சாட்சியாய் விளங்க அவர்கள் மத்தியில் வாழ்வதையே நான் விரும்புவேன்’.

1879ம் ஆண்டு, தாதாஜியை தவிர்ந்த இன்னும்

நான்கு மாபெரும் மகான்களின் ஜனனத்தைக் கண்டது.

1. ஸ்ரீ ரமணமகரிஷி மௌனம் மூலம் அவர் அருளிய உண்மைகள் உலகடங்கிலுமுள்ள ஆன்மீக சாதகர்களுக்கு பெரும் பயன் அளித்தது.

2. கவி சரோஜினி நாயுடு, பாரதத்தின் பாடுங் குயி வென அழைக்கப்பட்டவர்.

3. டாக்டர் சேர். சி. பி. இராமசுவாமிஜயர். திறமை வாய்ந்த நிர்வாகி. கல்விமான். தற்சமயம் அண்ண மலை சர்வகலாசாலையின் உபவேந்தராகப் பணிபுரிகிறார்.

4. ஸ்ரீ சக்கரவர்த்தி ராஜ கோபாலாச்சாரியார். இந்தியாவின் முதலாவது கவர்னர் ஜெரைல். ஸ்ரீ ராஜாஜி அவர்கள் மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு தாதாஜி யின் பிறந்த தினத்தையொட்டி அனுப்பிய வாழ்த்துச் செய்தி யில் குறிப்பிட்டிருப்பதை இங்கு நினைவுட்டினால் சுவாரஸ்ய மாகவிருக்கும். அவர் எழுதுகிறார்:- ‘காந்தியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்த ஆரம்ப காலத்திலிருந்து ஸ்ரீ வாஸ்வானியை எனக்கு நன்கு தெரியும். அவர் இப்பொழுது தமது பூவுலக வாழ்க்கையில் 87 வருடத்தை அணுகுகிறார். நானும் அப்படித் தான். ஆனால் வாஸ்வானியின் இலட்சிய வாழ்க்கைக்கு நான் எவ்வளவு தொலைவிலிருக்கிறேன். ருஷ்னபிரானுட னும் மற்றும் தெய்வீக புனிதவாளர்கள் மத்தியிலும் அவர் ஆனந்தமாய் வாழ்கிறார். ஆனால் நானே உலக விவகாரங்களைப் பொறுப்பேற்றிருக்கும் அகங்காரம் பிடித்த மனிதர்கள் மத்தியிலும், பிழையான நிர்வாகிகளிடையேயும் கிடந்து உழல்கிறேன், ஒரு உன்னத மனிதர்தான் இத்தகைய புகழ்ஞ்சலி செலுத்த முடியும்!

1919ம் ஆண்டு தாதாஜி இலங்கைக்கு விலையம் செய்து கில சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். அவருடன் முதல் தடவையாக எமக்கு தொடர்பு ஏற்பட்ட சூழ்நிலை இப்பொழுதும் எமது இதயத்தில் பசுமை படிந்திருக்கிறது. கொழும்பு பௌத்த வாவிபர் சங்க மண்டபத்தில்தான் இந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. அவரது சொற்பொழிவைக் கேட்பதற்கு பெருந்திரளானானார் திரண்டு வந்திருந்தனர். அவரது தெய்வீகத் தன்மையிலிருந்து பிரகாசித்த தூய

மோன் ஆன்மீகக் கதிர்களை அங்கிருந்தோர் உணராமலில்லை. அவரது வதனத்தில் ஒருவித சோகத்தன்மையும் தென்பட்ட தென்னாம். பொதுவாக மனித சமுதாயம் அனுபவித்து வரும் துன்பங்கள் காரணமாகவும், குறிப்பாக இந் திய கலாச்சார இலட்சிய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள சீர்கேடு பற்றியும் அவரது இதயத்தில் ஒரு வேதனை வருடிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதற்கு இது புற எடுத்துக் காட்டு போலும்.

1933ம் ஆண்டு தாதாஜி சிந்து ராஜ்யத்தில் கல்வி சம்பந்தமான மீரா இயக்கத்தை ஆரம்பித்து வைத்தார். ஆனால், 1947ம் ஆண்டு இந்தியா பிரிவு பட்டதையடுத்து எழுந்த அசம்பாவித நிலைமை காரணமாக இவ்வியக்கத்தின் தலைமைக் காரியாலயம் மஹராஷ்டரத்திலுள்ள பூனைவுக்கு மாற்றப்பட்டது. எழை மாணவ - மாணவிகளுக்கு பாட சாலைகளை நடத்தும்பணி மட்டுமன்றி, வைத்திய சமூக சேவைகளிலும் இவ்வியக்கம் கவனஞ் செலுத்தி வந்துள்ளது.

சுமார் 6 வருடங்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட விபத்து ஒன்று காரணமாக அவரது தேகநிலை குறித்து அவரது நடமாட்டம் கட்டுப் படுத்தப்பட்டிருந்த போதும் மனித சமுதாய சபீட்சம் குறித்து அவர் இரவும் பகலும் தன்னலம் கருதாது உழைத்து வந்தார். அவரது கடந்த பிறந்ததின விழாவின்போது, ரூ- 132,706 கொண்ட பணமுடிச்சு அவருக்கு வழங்கப் பட்டது. அவர் அந்தமுழுத்தொகையையும் சமூக, கல்வி சேவைக்காக பூடு சகோதரத்துவச் சங்கத்திடம் கையளித்து விட்டனர்.

உலகின் நாலாபக்கங்களிலும் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்த வஸ்வானி மாழுனி சென்ற ஜனவரி மாசம் பதினேராந் தேதி ஓயாச் சேவையால் இளைத்திருந்த உடலை உதற்றிட்டு பரகதியடைந்தனர். அன்றைன் ஞாபகார்த்தமாக இம்மாச ஜோதி பிரசரிக்கப் படுகிறது.

புழுதிக் கோயில்!

(பாலபாரதி)

பூசனை, பஜனை பக்திப்
 புலம்பஸ்கள் அணைத்தும்விட்டு
 விசுக்க; திறவாக் கோயில்
 வீதியின் புறத்தும் உள்ளும்
 தேசிகன், யாரைக்கானைத்
 தேடிந்தி அல்கின்றுய? உன்
 மாசிலா நெஞ்சத்துள்ளே
 வழிபடும் தெய்வம் யாதோ?

கண்ணினைத் திறந்துபார்; அக்
 கடவுள்உன் மனையில் இல்லை;
 மண்ணினை, உழுவோர் தம்மின்
 வயல்வெளி தனில்வாழ் கின்றுன்!
 என்னிலாத் துயரம் எங்கும்
 ஏழைகளிடத்திலே, அப்
 பொன்னவன் வாழ்கின்றுன்; மன்
 புழுதியில் பணிசெய் கின்றுன்!

தூய பொன் ஆடைதன்னைக்
 கலைந்துவா; அவனைப் போலே,
 ஒயாது புழுதியில் நீ
 உழல்டா; உண்மை ஈசன்
 ஆயதன் படைப்பி னுள்ளே,
 அடைப்பட்டுக் கிடப்பதைப்பார்!
 தூயனைச் சிறைக்குள் இட்டுச்
 சுதந்திரம் என்றால் உண்டோ?

பூசனை தனை நிறுத்து;
 பூக்குடல் தனை யொதுக்கு;
 மாசிலா உன்றுன் ஆடை
 மண்ணினில் தோய்ந்து, நன்கு
 தூசியிற் படிந்தி ட்டும்;
 துருப்பேறிக் கீழிந்திட்டும்!
 ஈசனே டிணைந்து நீயும்
 ஏழைத்திடு, இரத்தம் சொட்ட!
 (மகாகவி தாகூரின் பாடல் ஒன்றைத் தழுவியது)

தேவரும் சிறுவரும்

(சுவாமி, விபுலானந்த அடிகள்)

“அரிதரிது மானிடராதலரிது” என்று ஒளவைப்பிராட்டியார் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். நமது சமயசாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் மானிடப்பிறவியின் பெருமையை வியந்து பாராட்டா நிற்கின்றன. இறைவனுடைய பொன்னடி நீழலையடைந்து அழியாவின்பய் பெரும் பேற்றி ணை அநுபவிப்பதற்குரிய வாயிலாகவிருப்பது மானிடப் பிறவியாதலின் பொன்னகர்க்கரசாய் இன்னளி முரலா நன்னலம் பொருந்திய கற்பகக்கா நீழலில் வைகும் அமரர் கோனும் உம்பர் வானகத்தொளிர்கின்ற சந்திரதேவனும் ஏணை தேவர்களும் ஓரோர் காலத்தில் மக்களாகப் பிறக்கவேண்டியவராகின்றார்கள். இது ஒருவாற்றிருந்தும் மறுக்கொண்டுமையாகும். அங்குனமாயின் அமுதுண்டு பெருவாழ்வு படைத்த அமரர்கள் உலகில் மக்கள் யாக்கையை யெடுத்து பினி மூப்புச் சாக்காடென்னும் இவற்றினுட்பட்டு அலைவரென்று சொல்வது பொருந்துமோவெனின், பொருந்து மென்போம். மக்கள் யாக்கையினது பெரும்பயனுகிய வீட்டின்பத்தைப் பெறுவதற்கு விரும்பினார் அவ் யாக்கைக்குரிய இளமை, முதுமை, சாக்காடு ஆகியவற்றைத் தவிர்த்து விடுதல் ஒருவாற்றிருந்தும் அமையாததொன்றாகும். ஆதலினாலே தேவர்கள் மானிடராகப் பிறக்கும் பொழுது தமது தெய்வக் கணக்குகளுள் சிலவற்றையொழித்து மானிடர்க்குரிய இயற்கைக் குணங்கள் பலவற்றைத் தாங்கியவதறிப்பர். பெருந்தவப் பேற்றினாலே தேவர்களை மக்களாகப் பெற்றெடுத்த அன்னமார் தமது செல்வக் குழந்தைகள் முன்னளிற் ரேவராயிருந்த மாண்பினையறியார். அங்குனமாயினும் “யான்டிருந்தோ ஈண்டு வந்து எமது மடித்தலத்திருக்கும் இவர் யாரோ” வென்றறி யையப்பாடுற்றமையாற்போலும் “ஆராரோ ஆராரோ ஆரிவரோ ஆராரோ” என்று வினவுவராயினர்.

பொன்னுலக மாஞம் புரந்தரரோ பொற்பமைந்த
மின்னுலவு செஞ்சடையோன் மெய்யருளைப் பெற்றவரோ ஆரா
(ரோ) உந்திக்கமலத்து உறைகின்றவேதியரோ
செந்திருவைச் சேர்ந்த திருமாலிவர்தாமோ ஆராரோ

தேவர் குருவோ திருக்கிளாருஞ் சந்திரனூர்
ஆசைமகனே அவனார் குலக்குருவோ

ஆராரோ

இந்திரனூர் மெந்தர் எழிலார் சயந்தனெனுஞ்
சுந்தரரோ கந்தருவர் சொந்த நிலம் வந்தவரோ ஆராரோ

என்று தமது செல்வக் குழந்தைகளைத் தாராட்டுவா ராயினார். யசோதைப் பிராட்டியார், கெளசல்யாதேவியார் மகா மாயாதேவியார், பகவதியார், மாதினியார், சந்திர மணிதேவியார், புவனேச்வரிமாதா. இசெஞானியார் என் றின்னேரன்ன பெரியோர் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய தமது அருப் பெறன் மக்களை மடித்தலத்திருத்திச் சீராட்டிப் பாராட்டும் பொழுது அம்மக்களது பெருமையை ஒவ்வொருவாற்று னறிந்தாரெனினும் அவரைத்தன்ற் செல்வப் புதல்வராகக் கொண்டாரேயன்றி வேறுபட என்னினால்லர். உலககைனத்தினையும் ஈன்றுளையீன்ற திருத்தாதை சிறு குழந்தை வடிவாகிக் கண்ணன் என்னும் பெயர் பூண்டு ஆயர்பாடியில் நந்தகோபன் றிருமணையில் வளர்ந்து வருகின்ற நாட்களில் ஒரு நாள் மணிவண்ணாகிய கண்ணன் யசோதைப் பிராட்டியார் வீட்டிலில்லாத தருணம் பார்த்து உறியிலிருந்த வெண்ணெயைக் கவர்ந்து பவளவாயினுள் ஸிட்டுச் சுவைகண்டு சிறி து காலை மகிழ்வுற்றிருந்தனன். அன்னை வருதலும் கபட நாட்க சூஸ்திராவதாரியாகிய அச்சுதன் ஒன்றுமறியாதவன்போல வாய் வாளாதிருக்கக் குறிப்பாலுணர்ந்த அன்னை அவனது சிறுகையைப் பற்றி “வாயினுள் உன்ன விருக்கின்றது, திறபார்ப்போம்” என்றனள். மணிவாயைத்திறந்து காட்டுதலும் உலகு காப் போனைக் காக்கும் உயர் பெரும் பேற்றினைப் பெற்ற அன்னை தனது செல்வக் குழந்தையினுடைய வாயினுள் சுவர்க்க மத்திய பாதாலமாகிய மூவுலகும், தேவ, சித்த, இருடி கணங்களும் இருக்கக் கண்டு ஒரு கணப் பொழுது அச்சமுற்றுள். மாமாயன் தனது தெய்வவுருவை மறைக்க அன்னையும் மூன்னையுணர்வோடு நுளபங்கமழுந் திருக்குழந்தையை வாரித் தழுவி மார்போட்டினைத்து உச்சி மோந்து முத்தமிட்டு மடித்தலத்திருத்தி மகிழ்வு கூர்ந்தனள்.

அன்னை மடித்தலத் திருந்து சிறு காற் பெருவிரலைச் சுவைத்துத் திருமுகத்திற் குறு நகையரும்பப் பார்ப்போரனைவரையும் உளங்களிகூரக் கேட்போருக் கிதந்தருஞ் சிறு

குதலைச் சொற்களால் அம்மே, அப்பா என்று மொழிந்து பகை மன்னரின்றித் தனியரசு புரியும் ஆழிவேந்தனென்ன அரசு வீற்றிருக்கும் இளமைப் பருவத்தினது பெருமாண் பின் யறியாத தாய் தந்தையரிலர். பொன்னரை ஞானும் பொற்சங்கிலியுமணிந்து பூம்பட்டாடை யுடுத்தி அன்புடைய அம்மானது தோண்மீதிவர்ந்து அவரது மயிரைச் சிறுவிரலாற் பற்றித் தெருவிற் பவனி செல்லும் பொழுதும் முன்றிலிருந்து புழுதியளைந்து மணலைக் குவித்துச் சிற்றில் கோலி விளையாட்டுத் தோழர்களாகிய பரிசனர்கள் புடைகுழக் கொலு வீற்றிருக்கும் போதும் அன்னையின் முன்று ஜெயைப் பற்றி அழுத கண்ணுஞ்சிந்திய மூக்குமாக நின்று தான் விரும்பிய பொருளைப் பெற்ற பின்னர் அழுகை யொழிந்து மகிழ்வு கூர்ந்திருக்கும் பொழுதும், கரும்பின் கட்டி முதலிய இனிய பொருட்களை நாவாலதுக்கிச் சுவை கண்டு வாயினின்றும் வடியும் நீர் பட்டாடை நனையப் பேருவகையுற்று மகிழ்வேயுரவாயிருக்கும் பொழுதும், அல்லலொழிந்த ஆழ்துயில் வேளையில் மெல்லெனக் கடை வாய்ப்புறத்திற் சிறு நகை தோற்றும் பொழுதும் இளமைப் பருவத்தினது பெருவனப்பினைக் காணலாம்.

இவ்வுலகிற் செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்து முடிப் போரைத் தெய்வத் தன்மை பொருந்தியவராகக் கொள்வோம். நம்முடைய பரதகண்ட நாகரிகத்தை வழிப்படுத் திய மகா இதிகாசங்களாகிய பாரத ராமாயணத்திலுள்ள வீரர்களைவரும் தேவ அம்சத்தா வைதரித்தவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். அங்குனமே யவனபுர காவியங்களாகிய ஈலை காவியம் (Iiad) உதீச காவியம் (Odyssey) என்பனவற்றுள்ளும் தேவர்களும் மக்களும் சம்பந்தமுடையோர்களாயிருக்கக் காணகிறோம். யவனபுரக் கதைகளுள் தேவ மகனிர் தாயாராக, மானிட ஆடவரைத் தந்தையராகக் கொண்ட சிறுவர்களும் மானிட மகனிரைத் தாயாராகவும் தேவரைத் தந்தையாராகக் கொண்ட சிறுவர்களும் இருக்கக் காணலாம். ஊர்வசி, இந்திரன், புரூரவன் என்பாருக்கியைய யவன புரத்திலும் வீநசா (Venus) திவ்ய பிதா (Jupiter) அங்கிசன் (Anchises) என்பாருளர். இதனால் அறியக் கிடப்பதெதுவெனிற் பண்டைநாளிலுள்ள மனிதர் தமது தேவத்துவத்தையறிந்து தேவரைத் தமக்கு உரிமையாளராக்கி உறவுமுறை கொண்டாடினார்களென்பது. இந்நாளில் ஒருசாரார் தம்மைத்தாமே புழுத்த நாயினுங்

கடையரென இழித்துக் கூறித் தம்மை இழிந்த நிலைக்கிழுத் துச் செல்கின்றனர். இவர் தம்மை எவ்வாறியிலும் படுத்திக் கொள்ளினும் கொள்ளுக; ஆனால், இத்தெய்வத் தமிழ் நாட்டில் இக்காலத்திலைவதரித்து அன்னை மடியிலும் தொட்டிலிலும் மறைந்து கிடக்கிற தெய்வக் குழந்தைகளை இவரது தூர்ப்போதனைக்கட்கப்பட விடுதல் கூடாது. கருவு யிர்த்த தாய்ச் சிங்கம் இறந்துவிட வெள்ளாட்டு மந்தையினுள் உறைந்து வளர்ந்த இளஞ்சிங்கம் தன்னையொரு வெள்ளாடாக நினைத்து அந்தச் சாதிக்குரிய கணைப்பொலியைக் கற்றுக் கொண்டதுபோல தெய்வ அமிசம் பொருந்திய குழந்தைகளும் தமது உண்மை நிலையை மறந்து வலியிழந்து மானிடப் பதராதால் கூடும். தமிழ்நாடு மேனிலையை அடைந்து வருகின்ற இந்த நாட்களில் முதுதமிழ்க் குலத்திலே தேவர்கள் அனேகர் உற்பவித்திருக்கிறார்கள் என்பது அறிஞர் பலருடைய கருத்து. இவ்வாறு உற்பவித்திருக்கிற தெய்வக் குழந்தைகள் வளர்ந்தவர்களாக வரும்போது கவிவல்லாராகவும், புயவலி படைத்தவர்களாகவும் விளங்குவார்கள். இந்தத் தெய்வக் குழந்தைகளே நமது நாட்டின மேனிலையில் வைக்கப் போகிறார்கள். ஆதலால், இந்த இளஞ்சிங்கங்களை வெள்ளாடுகளாகாத வண்ணம் பார்த்துக்கொள்வது நம்மனைவர்மேலும் பொறுத்த கடனாகும்.

நமது பண்டைநாட் சிறப்பை நமது செல்வக் குழந்தைகளுக்குப் போதித்து வைத்தல் வேண்டும். குமரி முதல் இமயம் வரையிலுமுள்ள நாடனைத்தினையும் வென்று மணி முடி குடி ஆழி வேந்தனாக அரசு புரிந்த சோழன் கரிகார் பெருவளத்தானது திருவளத்தைத் தமிழ் நாட்டுச் சிறுவரனைவரும் அறிதல் வேண்டும். அண்டினர்க்கன்பனைய் மாங்குடி மருதனரியற்றிய தீஞ்சுவை மதுரைக் காஞ்சிக்குத் தலைவனாக விளங்கிய தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனது பெருஞ்சிறப்பினை நம் செல்வச் சிறுவர்களறிதல் வேண்டும். பாரதப்போர் நடந்த காலத்தில் பாண்டவர்துரியோதனுதியோர் என்னும் இருவகையார் சேனைக்கும் பெருகவுணவளித்து உதியன் சேரலாதனது பதியுந் தமிழ் நாடேயென்னுமுண்மையினை நம் பாலியர்க்குச் சொல்லி வைக்கவேண்டும். மீனக் கொடியும், விற்கொடியும், புலிக் கொடியும் பறக்கக் கானப்பேரெயிலகத்தும் காரியாற்றினும் தகரீனும் பொருது புறங்காட்டாது வீழ்ந்த பெருமக்களுக்குரியநாடு இந்தத் தமிழ்நாடு என்பதை நமது தவமைந்தர் அறிதல் வேண்டும்.

“கைவேல் களிற்கெடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்”

என்று நாயனர் புகழ்ந்துரைத்தது நமது தமிழ் நாட்டு வீரரையென்பதை நமது தெய்வக் குழந்தைகளுக்கு நினைப் பூட்டி வைக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டிலிருந்த ஒரு வீரத் தாய் தனதுமைந்தனிப்பற்றிச் சொல்லுகிற ஒரு உறுதி யுரையைச் செவிசாய்த்துக் கேட்போமாக.

“என்று புறந்தருத் வென்றலைக் கடனே
சான்றே ஞக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
யொளியு வாளருஞ்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காணிக்குக் கடனே”

பூதவுடம்பு அழிந்தொழிந்த பின்பும் நிலைபேறுடையதாக மன்னி நிற்கும் புகழுடம்பே தமது உண்மை உடலம் என அறிந்து அதனை வளர்த்தற்கு முயலுவது தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவர்க்குரிய குணமாகும்.

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் ரேன்றுமை நன்று”

என்று நாயனருரைத்த பெருமந்திரத்தைக் காலையினும் மாலையினுஞ் செபித்து வருமாறு நமது செல்வச் சிறுவர்க்குச் சொல்லிவைத்தல் வேண்டும்.

“பயம்” என்பது இன்னது என்று அறியாதிருந்த நெல் சனுடைய சரித்திரம் போன்ற சரித்திரங்களை நமது பாலியர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். நமது கண்ணின் மணி போன்ற சிறுவர்களுடைய கல்வி விஷயத்தில் நாம் இப்பொழுது எடுத்துக் கொள்கிற சிரத்தையைப்போலப் பதின் மடங்கு அதிகமாகிய சிரத்தையுள்ளோமாய் அதற்காக வேண்டிய பொருளைச் செலவிடுதலில் சிறிதும் பின்னிற்காதவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். நாம் உயிர் வாழ்வது எதற்காகவென்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின் நமது ஆன்மலாபத்துக்காகவும் நமது அருமைச் சிறுவர்களை மேனிலையில் வைத்தற்குமேயென்பதை யறிந்து கொள்வோம். உண்மையறிவினைக் கொடுக்காது நமது சிறுவர்களுக்குப் பொருளினை

மாத்திரம் திரட்டி வைத்துவிட்டுப் போவோமாயின் அப் பொருள் அவர்களுக்குத் தீமையை விளைவிக்குமேயன்றி ஒரு வகை நன்மையையும் பயவாது. ஆதலால், சின்னஞ்சிறு வயதினராகச் சிற்றில் சிறைத்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற காலத்திலேயே நமது சிறுவர்க்கு நமது முன்னேரின் பெருமையை யுணர்த்தி வைக்கவேண்டும். ‘நான் தமிழன், தெய்வத் தமிழ் நாட்டிற் பிறந்தவன், எனது முன்னேர் மிகுந்த வீரம் படைத்தவர்கள், போறிற் புறங்காட்டாத் தீரம் மிகுந்தவர்கள், ஆண்மை குன்று ஆற்றலுடையவர்கள், தோள்வலி படைத்த சுத்த வீரர், அவரது மரபிற் பிறந்த நான் எனது சாதியாரின் உயர்ச்சிக்காக முயலுவேன், மிகப் பழமையான நாகரிகம் வாய்ந்த எனது சாதி ஏனைய சாதிகளினும் பார்க்க உயர்ந்ததேயன்றி ஒருவாற்று னுங் குறைந்ததல்ல, நான் தமிழன், தெய்வத் தமிழ்நாட்டிற் பிறந்தவன், அந்நாட்டின் உயர்ச்சிக்காக உழைப்பதற்கே நான் பிறந்திருக்கிறேன், கம்பளையோத்த கவிவான்றும் கரிகாற் பெருவளத்தாளைப் போன்ற திருவாளரும், வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல்களும் தோன்றிய சாதி யெனது சாதி, அவரது புகழினைப் பெருக்குவேணேயன்றி ஒருபோதும் குறைக்கமாட்டேன். தெய்வத் தமிழ் நாட்டிற்குரிய தெய்வமாகிய திருமுருகன் எனக்கு ஆண்மையையும் கல்வியையும் அறிவினையும் தருவாராக’, என்று அநு தின மும் துதித்துவரும்படி நமது தெய்வக் குழந்தைகளுக்குத் தெரிவிப்போமாக.

எட்டுத் திசையும் பதினைறுகோணமு மெங்குமொன்றும் முட்டித் ததும்பி முளைத்தோங்குசோதியை மூட்டுவெலாம் கட்டிச் சுருட்டித் தங்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில் வையார் பட்டப் பகலை யிரவென்று கூறிடும் பாதகரே.

— பட்டினத்தார்

எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய் அங்கங்கே நிற்பதுநீ அன்றே பராபரமே

— தாயுமானவர்.

சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி...

உண்மை உணர்ந்தாள்

(புலவர். சி. விசாலாட்சி)

ஐந்து வயதானதும் செல்வி பாடசாலையிற் சேர்க்கப் பட்டாள். அவள் பாடசாலையிலும் வீட்டிலும் சிறந்தவேலை களைச் செய்து வந்தாள். இலக்கணம், இலக்கியம், சமயம் கணிதம் போன்ற இதர பாடங்களில் செல்வி திறமையாக இருந்தாள். வீட்டிலும் சமயல், பிறவேலைகளிலும் மிகவும் சிறப்பாகவே இருந்தாள். தென்மொழி வடமொழி இரண்டுங்கற்று மிகப் பாண்டியத்தை செல்வி மிகச் சிறு வயதிற் பெற்ற போதிலும் கல்விச் செருக்கு அவளிடம் குடி கொள்ளவில்லை. கற்றுவிட்டோம் என்ற மமதையால் பெண்களுஞ்சரி ஆண்களுஞ்சரி தமக்குப் பின் வருவதை யோசியாது நடப்பதுண்டு. ‘அறப்படித்தவர் வீழ்வது கூழ்ப்பானைக்குள்’ என்ற இலக்கணத்திற்கு ஆளாகிய கல்விமான்கள் நடுவில் செல்வி மிகத்தயவாகவே இருந்தாள்.

‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னரி தெய்வம்’ என்ற ஒளவை வாக்கைச் செல்வி ஐந்து வயதிற் கற்றாள். அன்று தொடக்கம் தன் பெற்றேரைக் கண்கண்ட தெய்வமாகப் போற்றி வந்தாள். அதிகாலையில் எழுந்து ஏழு அண்ணன் மாரினதும் பெற்றேரினதும் கடமைகளை முடித்தபின்தான் அம்பாளைத் தொழும் பணியில் இறங்குவாள். அம்பாளின் மேற் பக்திப்பிரவாகம் புரண்டோடப் பாமாலை பாடுவாள். மகளின் பாமாலை கேட்டதாய் கண்ணீர் மாலை உகுத்து வாள். செல்வி உள்ளாம் தூய்மையானது. கடும் மொழி கூறும் கயவனும் கண்ணீர் ஊற்றும்படி அன்னையைப் பாடு வாள்.

பக்திப் பாமாலை பாடி மகிழும் செல்வியை, அந்தக் களங்கமற்ற மலரை வேறுயாரின் கையிற் கொடுக்க அன்னையாகிய சிவகாமிக்குப் பிரியமேயில்லை. என்றும் செல்வி தன்னுடனே இருக்க வேண்டும். அவள் பாட அப்போதையில் உறங்கவேண்டுமென்பதுதான் தாயின் எண்ணம். நமக்கும் தள்ளாத வயது வந்து விட்டது. இன்றே நாளையோ

எமன் நம்மைக் கூறுசெய்யக் காத்திருக்கின்றுன். எனவே நம் குலவிளக்காக இருக்கும் செல்வியைத் தக்கடோர் மண வாளனிடங் கொடுத்து அவள் அநுபவிக்கும் இனபத்தைக் கண்டு மகிழ் வேண்டுமெனச் சிவசங்கரர் விரும்பினார். அன்னன்மார் எழுவரும் சிறந்த மைத்துனரைக் காணத் துடியாய்த் துடித்தனர். ஆனால் செல்வியின் மனம் இவர் களது எண்ணத்திற் கப்பாற்பட்டதாயிருந்தது.

இருவிளைக்கு மிலக்காக இருக்கும் இப்பிறவியினாலே சிறந்த பதவியைத்தேட இலக்காக இருப்பதுதான் நல்லது. என் குல தெய்வமாகிய அன்னை பராசக்தியைக் குருவாக இல்லை ஓப்பற்ற தலைவியாக நாம் ஏன் அடையக் கூடாது? கேவலம் காம இன்ப சுகங்களில் நமக்கு என்ன சுகம் இருக்கின்றது? ஒயாது பிறவி எடுத்து எடுத்து இந்த உடல் இளைத்து விட்டது. மாணிக்க வாசசுகருக்கு சிவனே குருவாக வந்து மலபரிபாகம் செய்தார். அதுபோல நமக்கு அன்னையே குருவாக வரவேண்டும், அவளைக் குருவாகப் பெறுமட்டும் அவளுக்காக இந்த உடலைத் தாங்கியிருக்கத் தயார், என்று செல்வி நினைத்தாள்.

கொண்ட நினைப்பை குறித்த நேரத்தில் முடிக்கும் சக்தி வாய்ந்தவர்கள் பெண்கள். பொறுமைக்கும், நுண்மைக்கும் இருப்பிடமான பெண்தான் நினைத்ததைச் சாதிக்க எத்தனைகாலமும் காத்திருப்பாள். அத்தகைய தன்மை வாய்ந்த செல்வி சிறந்த குருவைத் தேட முயன்றார். மகளின் எண்ணம் தந்தைக்கும் அண்ணன்மார்க்கும் தெரிந்து விட்டது. மகள் வீடு விட்டு வெளியேறப் போகிறார்கள் என்பதை முன்னரே அறிந்து விட்டார் தந்தை. செல்வி என்செய்வாள்? நன்மை வரவேண்டின் முதலில் திமை ஏற்படத்தானே வேண்டும்? இருளின் பின்னால் ஒளிவருவது போல, கடலின் அமளியின் பின்னால் அமைதி வருவது போல, பனியின் பின்னால் பரிதி வருவதுபோல, செல்வியின் பிற்கால நல்லதோர் வாழ்விற்கு முன்கூட்டியே இடர்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எழுத் தொடங்கின.

மகளிர் தாம் விரும்பிய கணவருடன் சேரப் பெற்றார் மறுத்தால், களவாகத் தலைவனுடன் கூடிச் செல்லும் வழக்கம் உண்டு. சங்க காலத்தில் தலைவனுடன் தலைவி களவாகச் சென்றுவிட்டாள் என்றால் உடன் போக்கென்று கூறுவார்.

இக்காலத்தில் என்றால் ஒடி விட்டாள் என்றுதான் கூறுவார்கள். குறிப்பிட்ட கணவன் மேல் விருப்பங்கொண்டு பெற்றேரைவிட்டுச் செல்பவரும் இறைவன்மேல் பக்திப் பரவசம் கொண்டு பெற்றேரை விட்டுப் பிரிபவரும் தன்மையில் ஒத்தவரே. பெண்கள் துறவை யாரும் அதிகம் வரவேற்பதில்லை. காமத்திற் கவர்களை இலக்காக்கும் மக்கள் பெண்ணின் தூய்மையான துறவை அவருடைய அன்புப் பார்வையை வரவேற்பதில்லை. பாவம் செல்விபுலியிடை அகப்பட்ட மான்போல சகோதரர்மாருக்குள்ளும் தந்தைக்குள்ளும் தவித்தாள். பெற்ற பிள்ளையின் தவிப்பைக் கண்ட சிவகாமி துடியாய்த் துடித்தாள். பெண்ணின் குணத்தை அவளின் இயல்பை ஆவலைப் பெண்தான் உணர்முடியும். மலைக்கும் மண்ணுக்கும் உள்ள பொறுமை பெண்ணிடந்தான் உண்டு. பெண்ணின் இயல்பைப் பெண் உணராத வரையில் அவள் இராட்சதியாகிறாள். மகளின் தவிப்பைக் கண்ட தாய் தன் மகளை விடுதலீயாக்க முயன்றார்.

தாயின் முயற்சி சேய்க்கு வெற்றியைத் தந்தது. தாயும் சேயுமாக சிறு முடிச்சடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறி நடந்தனர். நடந்து நடந்து களைத்து விட்டனர். காடு, மேடு, பள்ளம், முள், செடி ஆதியனவற்றையும் தாண்டி நல்லதோர் ஆச்சிரமத்தையும் குருவையும் தேடினர், ஒடினர். அவர்களுக்கு ஏற்றதாக எதுவும் கிடைக்கவில்லை. சூழ்நிலை எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை. காலத்திற்குக் காலம் மாறுவது இயல்பு. இன்பமும் துன்பமும் சகடக் கால். செல்வியின் இன்பமான காலம் தேய்ந்து துன்பமான காலம் ஆரம்பித்து விட்டது. இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்குந் துணையாவார் இறைவனேயன்றி மனிதர் துணையாகவே மாட்டார். செல்விக்குத் துணையாக இருந்த தாயும் செல்வியினின்றும் பிரிந்து விட்டாள். பாவம் செல்வி தனியாக்கப்பட்டாள். எங்கு செல்வாள்? யாரைத் தேடுவாள்.

தனிமையே அறியாதவள். துன்பமே அனுபவியாதவள். நல்லதோர் குருவை நாடித் துறவற்றும் கொண்டதன் பயன் பல அல்லலுக்குள் அகப்பட வேண்டியவளாய் விட்டாள்.

தொடரும்.

சித்த மருத்துவம்

அகத்தியன்றும் அருந்தமிழ் நாடும்

(டாக்டர்: ச. ஆறுமுகநாதன் கல்விடைக்குறிச்சி)

குறுமுனியெனப் போற்றப்படும் அகத்தியனரின் திருவடிவம் தென்னகமாம் தமிழகமெங்கும் உள்ள சிவன் கோயில்களைனத்திலும் காணலாம். இந்தப் பெருமானால் இயற்றப்பட்ட 'அகத்தியம்' என்ற முதல் இலக்கண நூல் அழிந்து விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அகத்தியம் முதல் - இடை-கடை சங்கத்தார்களின் இலக்கண நூலாய் இருந்தது, என்பதை இறையனர் அகப்பொருளென்னும் நூலில் காணக் கிடக்கின்றது. இப்போதுள்ள தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கணநூலில் ஆதாரம் இருந்தும் அப்படி யொரு நூல் இருந்ததில்லையென மறுப்பாருமூலர். அகத்தியனர் முக்காலமுனர்ந்த முத்தமிழ்ப் பெரும்புலமை கொண்டவர்கள் பதாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. எனவே அகத்தியம் இருந்த தென்பது பொய்யுரையல்லவென்றும், அவை இயல் - இசைநாடகம், என்ற முத்தமிழ் இலக்கண நூல் என்றும் உறுதி செய்யப் படுகின்றன.

ஆகவே, முன்பு நிலப்பரப்பாக இருந்து இன்று கடற்பரப்பாகியுள்ள பண்டைத் தமிழகத்துள்ள ஒளி நாடென்னும் திருநாட்டின் தலை நகரமான தென்மதுரையில் நிறுவிய முதற் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அகத்தியனர் தலையாய சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராய் விளங்கி திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும் குன்ற மெறிந்த குமரவேஞும், முரஞ்சியூர் முடிநாகனஞரும் இன்னும் பலரும் ஒரு ங்கே சங்கத்தமர்ந்து தமிழாராய்ந்தனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. அகத்தியர் ஆயுள் காலத்தை எவராலும் ஆராய இயலாது. இவர்கள் அரும்பெரும் சித்தர்களாதலால், அவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் பிறப்பு இறப்பு இன்றி பெருங்காலம் வாழும் பேற்றினை உடையவர்களாவர்.

அற்றைநாள், கி. மு. 3000க்கு முன்னர் சிவபெருமாஞரும் அகத்திய முனிவரும் தென்புலத்தில் ஏற்பட்ட கடல் கோளினால் வடபுலம் சென்று வெள்ளி மலையில் வீற்றிருந்தார்க ளென்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

மேலும், சிவபெருமானே உமாதேவியாரைத் திருமணம் பூண்டகாலத்தில் தேவர்களைல்லாம் இமயத்தில் கூடி னரென்றும், அப்பனு தாங்காமல் வடதிசை தாழ்ந்து தென் திசை உயர்தலைக் கண்ட சிவனூர் அகத்தியனாரைத் தென் திசைச் சென்று பொதிகை மலையில் தங்குமாறு கூறியதாகவும், அதற்கேற்ப அகத்தியனாரும் பொதியமலை சென்று தங்கவே புவியும் சமநிலையெதிய தென்றும் கந்த புராண வரலாற்றில் காணக் கிடக்கின்றன.

தென்னகத்தின் இன்றைய கண்ணியா குமரி முனையிலிருந்து 700 காத தூரம்வரை தென்பகுதித் தமிழ் நிலம் நீண்டு பரந்து இருந்ததாகவும் (ஒரு காதம் 10மைல்) அந்தப் பெருநிலமான தமிழ்த்திரு நிலத்தே அமைந்திருந்த பெருவளநாடும், குமரிக் கண்டத்தின் தலை நகரமாகிய கபாடபுரமும் கி. மு. 760ல் அழிவுற்றதாகவும், குமரிக்கண்டம் கடலுள் முழுகிய காலத்தில் தப்பித்தவறி ஓடிவந்த மக்கள் குமரி முனையில் தங்கினார்கள் என்றும், அதன்போது பொதிகை மலையில் தவம் புரிந்திருந்த அகத்தியனூர் சிவனூரிடத்தும், செந்தமிழ்ச் செல்வரான ஆறுமுகங்குரிடத்தும், தமிழிலக்கணத்தைக் கற்றும் முத்தமிழைப் பரப்பினார் என்றும் முறையே திருவிளையாடற் புராணத்திலும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன.

திரு. அ. சிதம்பரனுரின் ‘தமிழ்ச் சங்கங்களின் வரலாறு என்னும் நூலில்’ பெரும்பிரிவானதாக ஒளிநாடு, பெருவளநாடு, குமரிநாடு என்பவற்றுள் 49 சிறுபிரிவு நாடுகள் இருந்தன. ஒளிநாட்டிற்கும், பெருவளநாட்டிற்கும் இடையே பெருகின பாலியாற்றும் (பல்லியாறு) முகத்துவாரத்து வூள்ள தென்மதுரையில் காய்சின வழுதி என்னும் பாண்டிய மூல தலைச்சங்கம் ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறார். இவ்வகை உண்மைகளால் தென்னகமான தமிழக நாகரீகம் அன்றும் இன்றும் தனிப்பெருந் தன்மையுடன் விளங்குதலை நன்றே உணரலாம். என்றாலும் மாடு கட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்தெல்லென்று ஆனைகட்டிப் போரடிக்கும் அழகான தென்மதுரை நமது முதாதையர்களின் தொன்மைத் தமிழ் வீரத்தையும், சிங்கக் குரலையும் ஆழ்க்கடலுள் அடக்கமுடியாமல் இந்துமாகடல் இன்று அலைவடிவத்தில் வீரமுழக்கம் செய்தவண்ணம் விளங்குகின்றன.

பெரியபுராணத்தில் பாடப்பெற்ற நின்ற சீர்நெடுமாறன் கிட்டத்தட்ட கி. பி. 640 முதல் 670 வரை பாண்டிய நாட்டை ஆண்டதாகவும் அவனைப்பற்றி இயற்றப்பட்ட “பாண்டிக்கோவை”யில் வரையப்பட்ட உரையில்முச்சங்கங்களைப் பற்றி கீழ்வருமாறு விவரித்துள்ளன.

இன்றிலங்கும் குமரிமுனைக்குத் தெற்கே விரிவடைந்தி ருந்த நிலப்பரப்பில் பாண்டியன் நகரம் அமைந்திருந்தன. அந்தத் திருநகரத்தில் தோற்றுவித்த முதற்சங்கத்தில் சிவபிரான், முருகவேள், அகத்தியர் உள்பட 549 பேர் இருந்தனர். 4449 புலவர்கள் தமிழாராய்தல் செய்தனர். அம்முதற்சங்கம் 4440 ஆண்டுகள் செயலாற்றி கடல்கோளால் அழிவுற்றன. இதன் பின் இரண்டாம் தமிழ்ச்சங்கம் கபாடபுரத்தில் ஏற்பட்டது. அவற்றில் அகத்தியர் தொல்காப்பியர் உட்பட 59 பேர் இருந்தனர். 3700 புலவர்கள் தமிழ்ப்பாக்கள் செய்தனர். இது 3700 ஆண்டுகள் செயலாற்றியபின் கடலுள் மறைந்தது. இதன்பின் இன்றுள்ள மதுரையில் மூன்றாவது தமிழ்ச்சங்கம் தோன்றியது. இச் சங்கத்தில் நக்கீரர் உள்பட 49 புலவர்கள் இருந்தனர். 449 புலவர்கள் தமிழ்ப்பாக்கள் செய்தனர். இச் சங்கம் 1850 ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்தது.

தமிழ்த் தொடர்புடைய பலரை ஆரியச் சார்புடையோராகச் சொல்லப்படுவது போன்று அகத்தியனுரைப் பற்றி ஆரியத்தைச் சேர்ந்தவர் என்னும் கொள்கைக்குத் தக்க சான்றில்லையெனத் தெரிகின்றது, அகத்தியனுரை துணைவியார் உலோபாமுத்திரை என்பவராவர். இந்த அம்மையார் புலத்திய முனிவரின் தங்கையாராகக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த இருவீருக்கும் அறிவும் திருவும் நிறைந்த மகனைர் ஒருவர் பிறந்ததாகவும் அத் திருமகனஞருக்கு சித்தர் என்று பெயரிட்டதாகவும் கந்தபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகத்தியனுரும் மாணவர்களும்

அகத்தியனுரை மாணவர்கள் பன்னிருவருள் முதன்மையானவர் தொல்காப்பியனார். இவர் இயற்றிய தொல்காப்பியம் என்னும் தொன்மை இலக்கணநூல் ஒன்று மட்டுமே தமிழின் தொன்மைக்கு ஒரு சான்றாக உள்ளது.

இதர மாணவர்களான அதங்கோட்டாசான், தூராலிங்க னர், செம்பூட்சேய், வையாபிக்னர், வாய்ப்பியனர், பனம் பாரனர், கழாரம்பனர், அவிநாயனர், காக்கைபாடினி யார், நற்றத்தனர், வாமனனர் ஆகியோர் தனித்தனியே இயற்றிய நூல்கள் இந்நாளில் கிடைக்காமையால் அழிந்து விட்டதெனக் கருதப்படுகிறது. என்றாலும் இந்தப் பன்னி ருவரும் சேர்ந்து இயற்றிய “புறப்பொருள் பன்னிருப்படலம்” என்ற நூலின் வழிநூலாகிய ஜயனரிதனர் இயற்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலே இன்று உள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

அகத்தியனரின் தனிப் பேராலயம்

தமிழகத்தில் பல்வேறு இடங்களில் அகத்தியனருக்கு தனி ஆயங்கள் இருப்பினும் அவைகளிலெல்லாம் சிறப்பு டையது, பொதிகை மலைக்கு அருகாமையிலுள்ள அம்பா சமுத்திரம், கல்லிடைக்குறிச்சி ஆகிய இரு ஊர்களில் உள்ள வைகளாகும். இந்த இரு ஆலயத்திலும் தினம் ஐந்து காலப் பூசைகள் நடைபெறுவதுடன் ஆண்டு தோறும் சித்திரைப் புத்தாண்டையொட்டி 10நாள் திருவிழா வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த இரு ஆலயங்களிலும் நடைபெறும் திருவிழாக் காலங்களில் பால்குடமெடுத்தல், கும்பு வணங்கல் (கும்பு-கூட்டம், வணங்கல்-வணங்குதல்) அதாவது மக்கள் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து சர்வாங்கமும் பூமியில்பட விழுந்து கும்பிடுதல் ஆகியவற்றேடு சோறும் சிறுகிரையும் சமைத்து ஒரு தனி அறையில் வேண்டுதல் செய்து கொண்டவர்கள், கொண்டுபோய் குவிக்கிறார்கள். பின்னர் அந்தச் சிறுகிரை கலந்த சோற்றை அனைவருக்கும் வளங்குகிறார்கள். அவற்றை வாங்கிச் சென்ற மக்கள் பயபக்தியுடன் உலர்த்திவைத்திருந்து ஏதேனும் நோய்வாய்ப்பட்ட சமயங்களில் இதரமருந்துகளுடன் உலர்த்தி வைத்துள்ள சிறுகிரைச் சோற்றைத் தூள் செய்து கொடுக்க நோய்கள் நீங்குகின்றன. இது இந்தப் பகுதி மக்களின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. இந்தப் பழக்கம் இப்பகுதியில் தொன்று தொட்டு இன்று மட்டும் இருந்து வருகின்றது. சுத்த அன்னத்தைப்பற்றியும் சிறுகிரையைப்பற்றியும் சித்தர்கள் கீழ்வருமாறு பாடியுள்ளனர்.

வெண்பா

சுத்தவன்னங் குற்றமிலைத் தோழங்களை யகற்றும்
முத்தரத் தேகிக்குமது முக்கியங்காண-பத்தியத்திற்
காகுமது முப்பிணிக்கு மாமவிய சனங்கலந்து
ரகுமுன் நோயெல்லாம் மிரங்கி.

கண்புக்கசல் நேத்திரநோய் காசம் படலம்ரசப்
புண்கிரிச் சுரஞ்சோபை பொங்குபித்த-மண்பரவு
தாவர விஷங்கரும்போம் தாழாத் திருவுழுண்டாம்
கூறுசிறு கீரதனைக் கொள்.

இது நிற்க குன்றமெறிந்த குமரவேளிடம் அகத்தியானுர்
தமிழிலக்கணம் பயின்றதை மெய்ப்பிக்கும் வண்ணம் பொதி
கை மலையின் அடிவாரத் திலுள்ள பழய பாவநாசம் என்னும்
தலத்தில் குருவடிவில் முருகவேளும் மாணக்கர் வடிவில் அகத்
தியனுரும் இலங்குதலை அத்தலம் செல்வோர் இன்றும் என்றும் கண்குளிரக் காணலாம்.

—தொடரும்.

உற்றுரையான் வேண்டேன்
ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றுரையான் வேண்டேன்
கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றுலத் தமர்ந்துறையும்
கூத்தாஉன் குரைகழற்கே
கற்றுவின் மனம்போலக்
கசிந்துருக வேண்டுவனே.

— மணிவாசகர்.

துளசிதாசரும் அக்பர் பாதுஷாவும்

— மாத்தனை-அருணேசர் —

அக்பர் சக்கரவர்த்தி தில்லியில் அரசுபுரிந்து வந்தபோது துளசிதாசருடைய அற்புத சரிதையைக் கேள்விப்பட்டார். அதனால் ஆச்சிரியமடைந்த அவர் துளசிதாசரைப் பரிசோதித்த துப் பார்த்து மெய் பொய்யைக் கண்டறிய விரும்பினார். அதற்காக அவரைத்தம்மிடம் அழைத்துவரும்படி தம்முடைய மந்திரியைக் காசிக்கு அனுப்பினார். மந்திரி அவ்விதமே தாசரின் இருப்பிடம் சென்று அவரைக் கண்டு வணங்கி, “கவாமி எங்கள் பாதுஷா அவர்கள் தேவரீரைத் தரிசிக்க விரும்புவ தால் தங்களை அழைத்துவரும்படி அடியேலை அனுப்பிவைத் தார்.” என்று தாம் வந்த காரணத்தைக் கூறி விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

பக்தரான துளசிதாசர் அவர் வேண்டுகோலை மறுக்காமல் ஒப்புக்கொண்டு அவருடன் புறப்பட்டுச் சென்றார். சென்றவர் அஸ்தினபூரத்தினருகில் போய்க்கொண்டிருந்தார். அதனை அறிந்த பாதுஷா அங்கு விரைந்து சென்று அவரை மிக வினாயத்துடன் எதிர் கொண்டழைத்து வரவேற்றுத் தம் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளப் பண்ணினார். அங்கு அவரை உசிதமான ஆசனத்தில் அமரச்செய்து உபசரித்துத் தம் வணக்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டார். பிறகு, அவரைப் பரீட்சிக்க என்னி, “கவாமி! தாங்கள் காசியில் பலவித அற்புதங்களைச் செய்ததாகக் கேள்வியுற்றேன். அவை யாருடைய சாமர்த்தியத்தால் நேர்ந்தவை?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு தாசர், “சக்கரவர்த்தியாரே! அந்தச் சாமர்த்தி யம் ஸ்ரீ ராமபிரானுடையதாகும்.” என்று கூறினார்.

“ஆது உண்மைதானே?” என்று பாதுஷா வினாவினார்.

“ஆம், அதில் ஏன் சந்தேகம்?” என்றார் தாசர்.

“அப்படியானால் தாங்கள் அந்த ராமபிரானை எனக்கு நேரில் காட்ட வேண்டும். அப்போதுதான் தங்கள் சொல்லை நம்புவேன். ராமபிரானை எனக்குக் காண்பிக்கும்வரை தங்களை வெளியே செல்ல விடமாட்டேன்.” என்று துளசிதாச

ரிடம் தெரிவித்துவிட்டுப் பாதுஷா, தம்மந்திரியை அழைத்து ‘‘இவரைக் காவலில் வையும்’’ என்று கட்டளையிட்டார்.

அப்போது துளசிதாசர், சிறிய திருவடியாகிய ஆஞ்சநேயரை மனதில் தியானித்தார். அந்த ராமபக்த அநுமான் அவர் நினைத்தமாத்திரத்தில் அங்கு பிரசன்னமாகித் தாசருடைய வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்தார், தாசரும் அக்பரின் கெடுபிடியைப்பற்றித் தெரிவித்துக் கொண்டார். பகதருடைய மனதை நோக்கப்பண்ண விரும்பாத அநுமார் உடனே மனதில் தியானித்துப் பத்தாயிரம் வானர வீராகளை அழைப்பித்து, ‘‘வானர வீரர்களே! ஒரு முகூர்த்த காலத்திற்கு நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் சூபாவமான சேஷ்டைகளை இந்தஅரசனுக்குக் காட்டுங்கள்’’ என்று நியமித்தார்.

உடனே அவ்வானரங்களெல்லாம் வானத்தில் கிளம்பி அந்த நகர மக்களை ஒருவர்மீது ஒருவரைத் தள்ளி, மரங்களை வேரோடு பிடுங்கி எறிந்து, மாட மாளிகை கூட்கோபுரங்களைத் தரைமட்டப்படுத்தி. துஷ்டர்களையும் நாஸ்திகர்களையும் துன்புறுத்தி, இவ்விதமான பல உபத்திரவங்களால் வருத்தி ஏர்கள். இதைக்கண்டு திகைப்படைந்த பாதுஷா மந்திரியை அழைத்து இது என்ன காரணத்தால் நிகழ்கிறது என வினவினார்.

அதற்கு மந்திரி, ‘‘பாதுஷா அவர்களே! இது அந்தத் துளசிதாசர் என்ற மகானைத் தாங்கள் காவலில் வைத்துச் சிறைப்படுத்தியமையினால் நேர்ந்த விபத்தாகும். அம்மகானை உடனே விடுதலை செய்து அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்வீர்களானால் இந்த உபத்திரவங்களெல்லாம் நீங்கிவிடும். அத்தோடு தங்களுக்குப் பல நன்மைகளும் சித்திக்கும் என்று தெரிவித்தார்.

மந்திரியின் சொல் உண்மையாயிருக்கும் என்று நம்பி பாதுஷா உடனே துளசிதாசரை அணுகி வணங்கித் தம்மை மன்னித்துக் காத்தருளும்படி வேண்டிக் கொண்டார். அதற்குத் தாசர், ‘‘சக்கரவர் த்தியே! நீர் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரனை உமக்குக் காண்பிக்கக் கோரினீரல்லவா? அந்த ராமச்சந்திரனின் வருகையைத் தெரிவிக்கும் முன்னறிவிப்பே இந்த வானர வீரர்களின் கூட்டம். அந்த ராமச்சந்திரருடன் வருகின்ற அவருடைய அந்தரங்க பக்தர்களான முன்னணி வீரர்கள்

வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அச்சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்கு எழுபத்திரண்டு அக்கிரோணி சேனைகள் உண்டு. அதில் பத்தாயிரம் வானர வீரர்கள் அத்திருமகனுக்கு முன்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவர்களெல்லாம் இவ்வீரர்களைத் தொடர்ந்து பின்னே வருவார்கள். அவர்களையடுத்து அந்த ஸ்ரீ ராமபிரான் வருவார்' என்று சாந்தமாகத் தெரிவித்தார்.

அதனைக்கேட்ட டில்லிபாதுவா திகில் கொண்டவராய் 'சுவாமி! பத்தாயிரம் வானர வீரர்களாலேயே இந்த தில் லிப் பட்டணம் இந்தப் பாடுபடுகிறதென்றால், மற்ற வானர சேனைகளும் வந்தால் இன்னும் என்ன கதியாகுமோ அறியேன். ஸ்ரீ ராமரின் தரிசனம் கிடைக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை; இந்த வானர வீரர்கள் இந்தகரைவிட்டு அகன்றுவிட்டால் போதும். தேவரீர் இதற்குக் கருணைபுரிய வேண்டும்' என்று பணிவுடன் வேண்டிக் கொண்டார்.

துளசிதாசருக்கு அக்பர்மீது மனஇரக்கம் உண்டாகியது. ஆஞ்சநேயரைத் தியானித்து வானர வீரர்களை மறைந்து போகும்படி செய்தார்' அவருடைய மகிழமையை உணர்ந்த அக்பர் உடனே துளசிதாசருடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, தம்மை மன்னித்ததற்கு அடையாளமாகச் சில காலம் தம்மிடம் தங்கியிருந்து அருள்புரிய வேண்டுமென வேண்டிக் கொண்டார். அதற்கும் தாசர் இணங்கியவராய் ஓர் ஆண்டு காலம் அங்கு தங்கியிருந்து, பல மக்களை ஸ்ரீ ராமநாம சங்கீர்த்தனம் செய்வித்து, பின்னர் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றார்.

பக்தரின் மகிழம பகரற் கரிது.

சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் சழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லல் அறுத்து ஆட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனதென் உரைமாய்த்துக்
கோதில முதானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே.

கங்கா தேவி

—(சுவாமி ஓங்காரானந்த சரஸ்வதி)—

கங்கா தேவிக்கு வணக்கம். உலகிலுள்ள ஏனைய நதி கலைப் போன்று இதுவும் ஓர் பெரிய நதி என்றதற்காக வோ இதன் நீரின் உதவி கொண்டு பாரதபூமி திருத்தப் பட்டுப் பலவிதமான தானியங்கள் விளைச்சல் செய்யப்படு கிறதென்றதற்காகவோ கங்கை நதி சிறப்புடையதாகக் கருதப்படவில்லை.

இந்தியாவிலுள்ள நதிகளுள் கங்கை தெய்வீகத்தன்மை பொருந்தியது. கங்கையினுடைய உற்பத்தியே பெரிதும் பெருமை வாய்ந்தது. இமயமலையின் உட்பகுதிகளின் பல பாகங்களிலுமிநந்து பனிக்கட்டிகள் உருகி ஊற்றெடுத்து ஒன்றுபட்டு ஓடி வரும்போது கங்கா நதி என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. கங்கை சிவபெருமான் சென்னியிலிருந்து ஊற் றெடுப்பதாக இந்துக்கள் போற்றுகின்றனர். நதிகளுள் எல்லாம் நான் கங்கா நதியாயிருக்கிறேனென்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கிடையில் கங்கைக்குத் தனிச் சிறப்புக் கொடுத்துள்ளார்.

கங்கை என்ற பெயரே இந்துக்களுக்கு ஓர் தெய்வீக உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. இந்துக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் ஒருமுறை கங்கையில் ஸ்நானம் செய்யவும் ஒருதுளி கங்கா தீர்த்தத்தைத் தொண்டையில் விட்டுக் கொள்ள வும் ஆவலாயிருக்கின்றனர் “காசியில் பிறக்க முத்தி, கைலையில் இறக்க முத்தி என்பது சான்றேர் கூற்று. இந்த இரு முத்திகளுக்கும் காரணமாயிருப்பது கங்கைநதி தான். ஆத்மீக சாதகர்கள் தங்கள் சாதனையில் விரைவில் சித்தியடைவதற்காக கங்கைக் கரைகளில் சிறு குடிசைகளும், பெரிய ஆச்சிரமங்களும் அமைத்து தவம் இயற்றி வருகின்றனர். இந்தியாவில் பல வேறு பாகங்களிலுமிருந்து அனேகர் தவம் புரிவதற்காகக் கங்கைக்கரை தேடிச் செல்கின்றனர்.

கங்கை உற்பத்தியாகும் இடத்திலிருந்து சங்கமமாகும் இடம்வரை அமைந்துள்ள ஆலயங்களுக்கும், ஆச்சிரமங்களுக்கும், தர்மஸ்தாபனங்களுக்கும் கணக்கே இல்லை. அப்படியானால் தினமும் எத்தொகை தபோதனர்களும், ஞானிகளும், முனிவர்களும், யோகிகளும், மகான்களும் கங்கையில் நீராடி கங்கா தேவிக்கு ஞான ஓளியை ஊட்டுகின்றனர் என்பதை என்னிப் பாருங்கள்.

இந்தியப் புகழ்பெற்ற காசி, ரிஷிகேசம், ஹரிதுவார், உத்தரகாசி, பத்திரிநாத், கேதார்நாத், அமரநாத் போன்ற கேஷத்திரங்களும், இராமகிருஷ்ண சங்க தலைமை ஸ்தானமாகிய வேலூர் மடமும், தெய்வநெறிக் கழகத் தலைமை ஸ்தானமாகிய சிவானந்த ஆச்சிரமமும், ஆதி சங்கராச்சாரிய சுவாமிகளால் நிறுவப்பட்ட ஜோதிமட், கைலாசாச்சிரமம் முதலியனவும் இன்னும் எத்தனையோ புகழ் பெற்ற ஸ்தாபனங்களும் கங்கைக் கரையில்தான் அமைந்துள்ளன.

சத்திய யுகத்தில் எல்லா இடங்களுமே தெய்வீகத் தன்மை பொருந்தியதாயிருந்தன. திருதா யுகத்தில் புஷ்கரா என்ற இடமும், துவாபர யுகத்தில் குருச்சேத்திரமும் தெய்வீகத் தன்மை உடைய இடங்களாகவும் கருதப்பட்டன. கலியுகத்திலோ அச்சிறப்பு கங்கா நதிக்குத்தான் உண்டு. நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் ஒவ்வொரு வருஷமும் ரிஷிகேசம், ஹரிதுவார், காசி, பஞ்சவடி முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று கங்கையில் தீர்த்தமாடிச் செல்கின்றனர். இறந்தவர்களின் உடலைச் சுட்ட சாம்பரைக் காசியில் கங்கா தீர்த்தத்தில் ஓடவிட்டால் இறந்தவரின் ஆத்மா ஈடேற்றமடைகிற தென்பதற்காக வருடத் தோறும் காசிக்குச் செல்வோர் அனேகர். கங்கையின் சிறப்பில் அவர்களுக்குப் பெரும் நம்பிக்கை உண்டு. கங்கா நதியில் ஒருமுறை விழுந்தெழும்பி விட்டாலே தங்களின் கொடிய பாவங்களொல்லாம் தொலைந்து விடுவதாக அவர்கட்கு உயர்ந்த நம்பிக்கையுண்டு. உண்மையில் அவர்களின் பாபங்கள் தொலைகின்றனதான். இதில் சந்தேகமே இல்லை.

கடவுள் இல்லை என்ற கோட்பாடுடையவர்களும் பகுத்தறிவு வாதிகளும் கூட தங்கட்கு ஓர் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று என்னி ஹரித்துவாருக்குச் சென்று கங்

கையில் ஸ்நானம் செய்கின்றார்கள். அதில் அவர்கள் திருப்பியும் அடைகின்றனர்.

கங்கா தேவியின் சிறப்பைத் தெரிந்து கொள்ளாமலா சுவாமி சிவானந்த சரஸ்வதி அவர்கள் ஆனந்தக் குரைத் தில் அமர்ந்தார்கள்! அதுமட்டுமா, தன்னை நாடி வருபவர்களை யெல்லாம் முதலில் கங்காதேவியிடம் அனுப்பி வைப்பார். கங்கையில் நீராடிவிட்டு வாருங்கள் என்று சொல்லுவார். திரும்பிப் போகின்றவர்களையும் கங்கா தீர்த்தம் எடுத்துச் சென்று உங்கள் உற்றார் உறவினருக்கும் கொடுங்கள். உங்கள் வீட்டில் கங்கா தீர்த்தம் இருந்தால் வேறு மருந்து வேண்டியதில்லை என்று மேல்நாட்டு வைத்திய நிபுணராயிருந்த சுவாமிஜீ சொல்லுவது வழக்கம்.

சிவானந்தாச்சிரமத்தில் மட்டுமல்ல கங்கா தீர்த்தில் அமைந்துள்ள எல்லா ஸ்தாபனங்களுமே தினமும் மாலையில் கங்கா தேவிக்குத் தீபமேற்றி பூசை செய்து வழிபாடாற்றி வருகிறார்கள். ஹரித்துவாரில் தினமும் மாலை 7 மணியானதும் கங்காதேவி தீபாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்படுவாள். ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் இலையிலாலான தொன்னைகளில் மலர்களை நிரப்பி அதன் மத்தியில் நெய்விளக்கேற்றி கங்கையில் ஓடவிடும் காட்சி உள்ளத்தை உருக்குவதாயிருக்கும். பூரணை, அமாவாசை, ஏகாதசி போன்ற விசேஷ தினங்களில் இத் தீப ஆராதனைக்காகப் பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் பல பாகங்களிலிருந்தும் வந்து திரண்டு விடுகின்றனர்.

ஹரித்துவாரில் கங்கையின் மத்தியில் பிரம்மகுண்டம் என்றோரிடம் இருக்கிறது. அங்கு செல்லும் பக்தர்கள் இந்த இடத்தில்தான் தீர்த்தம் எடுத்து செம்புகளில் அடைத்து தங்கள் இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லுகிறார்கள். இவ்வாரைக் கங்காதீர்த்தம் இந்தியாவின் தூர தேசங்களுக்கெல்லாம் எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது.

ரிஷிகேஷத்தில் கங்கா தேவியின் தரிசனம் மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. உள்ளுணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கின்றது. கங்கை ஓரமாகவுள்ள பாரில் சில நிமிடங்கள் அமர்ந்திருந்து பரம்பொருளைத் தியானிக்கும் வாய்ப்புப்பெற்

றவர்கள் உண்மையிலேயே பெரும் பாக்கியசாலிகள்தான். இறைவனின் கருணையினால்தான் ஒரு சிலருக்கு இவ்வாய்ப்பு இப்பிறவியிலேயே கிடைக்கின்றது. இப்படியாகக் கங்கைக் கரையில் தவம் இயற்றும் பேறு பழைய தவத்தின் காரணமா கவே ஒருசிலருக்குக் கிடைக்கின்றது. கங்கா தேவியும் அவர்களை அன்புடன் அரவணைத்து உடலையும் உள்ளத்தையும்தூய் மையாக்கி அருள் புரிந்து கடவுளை அடையும் பக்குவத்தை அளிக்கின்றார்.

கங்கை நீரின் சக்தி

கங்கை நீர் மிகவும் பரிசுத்தமானதாகவும், தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும் இருக்கிறது. இதில் எவ்வித கிருமி களும் உற்பத்தியாவதில்லை. கங்கை நீர் பல ஆராய்ச்சியாளர்களாலும் பலவாறுகவெல்லாம் பரிசோதனை செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தநீர் மின்றல் நிரம்பியதாகவும், பலவிதமான நோய்களையெல்லாம் மாற்றக்கூடிய ஒளடதமாகவும் இருக்கிறது. இந்த நீர் பலவிஷுக் கிருமிகளை நாசம் செய்யக்கூடிய சக்திப் பொருட்களையும் தன்னில் கொண்டுள்ளது. சில சரும நோய்களுக்கு கங்கை நீரை உபயோகப்படுத்தும்படி மேல்நாட்டு வைத்தியர்களே கூறுகின்றனர். கங்கை ஒரு நதிமட்டுமல்ல; இது ஒரு புண்ணிய தீர்த்தம்; இதிலுள்ள தெய்வீகச் சக்தி ஏனைய நதிகளில் கிடையாது என்ற உண்மைகளை மேல்நாட்டு விஞ்ஞானிகளே ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனர்.

கனடா தேசத்து டாக்டர் எவ். சி. கரிசன், பிராஞ்சு தேசத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் டி. ஹெரல்லி, இங்கிலாந்து தேசத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் சி. ஏ. நெல்சன் ஆகியோரும் தங்கள் நாட்டாருக்கு எடுத்துச் சென்று அதன் மகிழமையைப் பெரிதும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளனர்.

இந்தியாவில் கரித்துவார், ரிஷிகேசம், பிருந்தாவனம், அயோத்தியா போன்ற புண்ணிய நதிகள் ஒடும் இடங்களில் மக்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து அலங்கரிக்கப்பட்ட வள்ளத்தில் ஏறி கீர்த்தனை, பஜனை முதலிய பாடல்கள் பாடிக்கொண்டு பல மணித்தியாலங்கள் புண்ணிய நதியில் சுற்றித் திரிவது வழக்கம். இவ்வாறுக் கிலர் பண்ணிரண்டு, பதிநாலு மணித் தியாலங்கள் கூடச் சுற்றுவார்கள். ரிஷிகேசம் சிவானந்த

ஆச்சிரமத்தில் உள்ள சாதுக்கனும் சாதனை நாட்களில் இவ்வாழு வள்ளங்களில் சூற்றிப் பிரார்த்தனை செய்வார்கள். மாலை நேரங்களில் கங்கையை கடக்கும் பிரயாணிகள் கூட வள்ளத்தில் வரும்போது கங்காதேவிக்குப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டே செல்வார்கள்.

வட இந்திய மக்கள் இராமேஸ்வரத்துக்கு யாத்திரைக்கு வரும்போது அபிஷேகத்துக்குக் கையில் கங்கா தீர்த்தம் கொண்டுவரத் தவறுவதில்லை. புதிதாக ஆலயம் அமைத்து கும்பாபிஷேகம் செய்பவர்களும் தேடிகங்காதீர்த்தம் எடுத்து வந்து கல்லில் ஊற்றி அதை வழிபடும் தெய்வமாக்குகின்றனர். ஒருதுளி கங்கா தீர்த்தத்தால் மூர்த்திக்கு அபிஷேகம் செய்து பலமுறை கும்பாபிஷேகம் செய்த பலனை அளிக்கின்ற தென்பது அவர்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை.

கங்கை மக்கட் குலத்தின் ஓர் வரப்பிரசாதமாகும்,

ஜேய்! ஸ்ரீ கங்காமாயிக்கு ஜேய்!

ஓம் தத் ஸத.

‘உண்மை’ பற்றி மாஜினி கூறியது.

உண்மையைக் காண அவனுக்கு இரண்டு அளவைகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று அவனுடைய மனச்சாட்சி. மற்றென்று, பரம்பரை அல்லது ஐதிகம். ஐதிகம் என்றால் என்ன? மக்கள் சமூகத்தின் மனச்சாட்சி. தன்னுடைய மனச்சாட்சியும் மக்கள் சமூகத்தின் மனச்சாட்சியும் ஒன்று படுவதை எப்போது அவன் காண்கிறுஞே அப்போதே அவன் உண்மையையும் பற்றிக்கொண்டு விட்டவனுகிறுன்.

“சமய வேந்தன்”

— கைதடியுர் கந்தராசன் —

“வேத நெறிதழைத் தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்கு”
 பூதபரம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத
 சீதவள வயற்புகவித் திருஞானசம்பந்தர்
 பாதமலர் தலைக் கொண்டு திருத் தொண்டு பரவுவாம்.

“வம்பறை வரிவண்டு மணநாற மலரும்”
 மதுமலர் நற் கொன்றையா னடியலாற் பேணை
 வெம் பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கு மடியேன்

செல்வம் கொழிக்கும் சோழநாட்டிலே சிறந்து விளங்கிய
 திருப்பதிகளுள் சீர்காழியும் ஒன்று. அந்த நன் நாட்டிலே
 சிவபாத விருதையர் என்னும் உத்தம அந்தனர் பகவதியா
 ரை மணந்து வள்ளுவன் காட்டிய இல்லறத்துக்கமைய வாழ்க்
 கையை நடாத்தி வந்தனர். இறைவனின் திரு அருளினாலே
 பகவதியார் கர்ப்பமுற்று சமய வேந்தனுகப் போற்றப்படும்
 திருஞானசம்பந்தரை, ஈன்றெருத்தார்.

சமயகுரவர்கள் நாஸ்வரிலே திருஞானசம்பந்தரை சமய
 வேந்தனென்று கற்றேரும் மற்றேரும் போற்றிப்புகழ்ந்தனர்;
 வாழ்த்தினர்; வணங்கினர்.

ஏன் .... ?

பண்ணைக் காலத்திலே சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிய
 நாடு என்று பாரதத்தை வகுத்து சேர, சோழ, பாண்டிய
 மன்னர்கள் செங்கோல் செலுத்தி வந்தனர்.

இந்த முப் பெரும்பிரிவிலே பிறந்து விளங்கிய பாண்டிய
 நாட்டிலே சைவம் குன்றி சமணம் ஓங்கியது. ஈழத்திரு
 நாட்டிலும் பன்மடங்கதிகமான பாண்டிய நாட்டிலே வைனை
 வம் கொழுந்து விட்டு ஓங்கி வளர்ந்தது. அரசன் எவ்
 வழி குடிகளும் அவ்வழி. பாண்டிய மன்னன் சமணத்
 தைத் தழுவி ஆதரித்தான். இந்நிலைமையிலே மக்கள்
 சைவத்தைப் போற்றி ஆதரிப்பார்களா?

அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இறைவன்திருவுள்ளாம் இரங்கினர் போலும். பாண்டி நாட்டிற்கு, சமய வெந்தன் திருஞானசம்பந்தன்-பரசமய கோளரி-பச்சிளம் பாலகன்பணி வோடு வந்தான்.

இதையறிந்த மங்கையர்க்கரசியாரும் மந்திரியார் குலச்சிறை நாயனாரும் சம்பந்தருக்கு தூதாக ஒலை அனுப்புகின்றனர்.

‘அருள் ஞான சம்பந்தர்க் கடிமையாற்று’

வலைமானி குலச்சிறை விண்ணப்பமின்று
பெரியோராற் றிருவுள்ளப் பெருமை கண்டேன்.

பேசரிய திறத்தமணர் தம்மை முற்றும்
விரைவாக எழுந் தருளி வெல்ல வேண்டும்

வெண்ணீறும் ஐந்தெழுத்தும் விளங்க இங்கும்
பரிவோடும் எழுந்தருளா தொழியின் நாடு
பறிதலையராற் சாலப் பழுதாம் அன்றே.

ஓலையைக் கண்ட சம்பந்தன் விரைந் தெழுந்து பாண்டி நாடேகி அஞ்சாது அனல்வாது, புனல்வாது செய்து வெற்றி பெற்று சைவ சமயமே மெய்ச் சமயம் என்று நிலைநாட்டி, கூன்பாண்டியனது கூனையும் நீக்கி அருகி மறைந்த சைவத் தைப் புத்தொளியோடும், புதுப்பொலிவோடும் தளைக்கச் செய்த பெருமை சமய குரவர்களுள்ளே சம்பந்தன் ஒருவனுக்கேசேரும்.

கவியாணப் பருவம் பதினாறுட்டைப் பிராயம் அந்த நேரத்திலே பெரியோர்கள் அவருக்குத் திருமணம் செய்விக்க உத்தேசித்து திருநல்லூரில் வாழ்ந்த நம்பி ஆண்டாரின் மகளை இவருக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக்க முடிவு செய்தார்கள். சைவச் சான்றேர் குறித்த நாளிலே திருமண விழா திருநல்லூரில் இனிது நிறைவேறியது. முடிவிலே திருமணத்துக்கு வந்த எல்லோரும் “திருப்பெருமணம்” என்ற கோவிலுக்கு ஏகினுர்கள். அங்கு பிள்ளையார் தேவரீரை வணங்கி எம் பெருமானே! உங்கள் திருவடிகளை அடியேன் அடையும் காலம் இதுவே என்று மனம் கசிந்து உருகி கல்லூர்ப் பெருமணம் என்ற தேவாரம் பாடினார்.

சிவபெருமானும் “ஞானசம்பந்தனே!” நீயும் உன் மனைவியும் திருமணம் காணவந்த மக்களும் இச் சோதியினுள்ளே வந்து சேருங்கள் என்று திருவாய் மலர்ந்து திருக்கோவில் முழுவதும் சோதி வடிவமாக்கி அதற்கண் ஒரு திருவாயிலையும் வகுத்துக் காட்டினார். அது கண்ட ஞானசம்பந்தர் ‘காதலாகி கசிந்து’ என்னும் பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகத்தை ஒதினார். அத் திருப்பதிகம் எல்லார் செவியிலும் நுழைந்து இனிமை பயந்தது. பிள்ளையார் திருமணக் கூட்டத்தாரை நோக்கி எல்லோரும் இச்சோதி யினுள் புகும் என்றார். அவ்வாறு எல்லோரும் சோதியினுள் புகுந்து முக்தியின்பம் அடைந்தனர். இவர்களுள் மக்கியமாக திருநீலக்கநாயனர், முருகநாயனர், சிவபாதி திருதையர், நம்பியாண்டார் நம்பி, திருநீலகண்டயாழிப் பாண நாயனர் முதலிய திருத்தொண்டர்கள் அடங்கினார்கள். பிள்ளையாரும் தன் காதலியைக் கைப்பிடித்து சோதியை வலம் வந்து சோதியினுள் இரண்டறக் கலந்தார்.

இறந்த சைவத்தைப் புத்துயிர் பெறச்செய்து திரும்பவும் புகழோடு ஓங்கச் செய்ததோடல்லாமல், முத்தியின்பம் பெறுவதற்கு காலாதி காலம் எல்லாம் கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு இலகுவிலே முத்தியின்பம் வேண்டிக் கொடுத்ததோடமையாது, பற்பல அற்புதங்களை யெல்லாம் செய்து சைவத்துக்கு தொண்டு செய்த பிள்ளையாருக்கு சைவ உலகம் பெரிதும் கடமைப்பாடுளது. இப்படிப்பட்ட பிள்ளையாருக்கு சமய வேந்தன் என்ற பெயர் சாலவும் பொருந்துவனவே.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”

சந்தா நேயர்களுக்கு!

அன்புடையீர்!

இறைவன் திருவருளால் ஆத்மஜோதிக்கு
17 ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகி 18வது ஆண்டு
ஆரம்பமாகி ஐந்தாவது இதழும் வெளி
வந்துள்ளது. பல சந்தா நேயர்
களுடைய ஆதரவினாலேயே ஜோதி மாதந்
தோறும் சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்துக்
கொண்டிருக்கிறது. வழக்கம்போல அன்
பர்கள் அனைவரும் புத்தாண்டுச் சந்தாவை
அனுப்பி வைக்குமாறு அன்புடன் வேண்டு
கின்றோம். சந்தா நேயர்கள் தமது சந்தா
இலக்கங்களைக் குறிப்பிடுமாறு கேட்டுக்
கொள்கின்றோம்.

இந்தியாவிலுள்ள சந்தா நேயர்கள் வழக்கம் போல்

R. வீரசம்பு, சம்பு இன்டஸ்ரீஸ்,

அரிசிப்பாளையம், சேலம் - 9.

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பி வைப்பதோடு
இவ்விடமும் அறியத்தகுவீர்களாக.

ஆத்மஜோதி நிலையம், நாவலப்பிடிடி, (சிலோன்)

அச்சிடுவிப்போர்:- ஆத்மஜோதி நிலையத்தினர்

அச்சிடுவோர்:- ஸ்ரீ ஆத்மஜோதி அச்சகத்தினர்

வெளியிட்ட திகதி:- 14-3-66.